

[Aksel Larsen.]

ret af hensyntagen til, hvad samfundet har brug for, så var det udmærket med disse investeringer, men på grund af de eksisterende afskrivningsregler i skattelovgivningen foretages investeringerne jo i meget stor målestok, ja, vel i største målestok, ud fra overvejelser om, hvad man skattemæssigt kan tjene i dag på grundlag af afskrivningsreglerne, og ikke ud fra overvejelser om, hvad der vil gavne dette land eller produktionen ud i fremtiden.

De gunstige afskrivningsregler, vi har, blev indført for en del år siden på et tidspunkt, hvor der var alt for lidt tryk på kedlen, hvor det gjaldt om at få sat mere tryk på kedlen. Nu erkender jo enhver, at vi er i en anden situation. Man taler så meget om, at overophedningen må formindskes, man må tage trykket af kedlen; ja men et af midlerne til at tage trykket af kedlen og et særdeles effektivt middel hertil vil være at ændre afskrivningsreglerne, så mulighederne for afskrivninger ikke bliver så gunstige, som de har været nu i en årrække.

Jeg vil i samme forbindelse gøre opmærksom på, hvad der tilrådes i de dokumenter, vi har fået, nemlig dels at vi får en prioritetsrækkefølge for de offentlige investeringer, så der bliver arbejdet noget mere planmæssigt, end man hidtil har gjort, dels at formandskabet for det økonomiske råd nu siger det samme, som vi har sagt, at man burde tilstræbe variable afskrivningsregler i det private erhvervsliv. Jeg synes, at det er noget, både regering og folketing må lægge mærke til og tage hensyn til. Det vil sikkert være en metode til at fremme den samfundsmæssige produktion, det vil være en metode til at forbedre landets økonomi. Og så er der det ved det, at hvis man gennemgående opgiver de alt for gunstige afskrivningsregler, vi i almindelighed har, vil det naturligvis bevirke, at virksomhedernes overskud, hvoraf de skal betale skat, bliver større, at staten får større skatteindtægter, og det vil altså også forbedre finansskassens stilling.

Hvis man vil begrænse selve forbruget, er det efter vor opfattelse galt at ville gøre det udelukkende ved hjælp af prisstigninger, og det er jo det, man vil. Hvis man vil gøre det ved prisstigninger, kommer man i den

situation, som nationalbankdirektøren skildrede på sin måde, hvor han i sit memorandum siger:

„En købeevne, der ikke er plads til i økonomien, må skummes af igen, og i samme grad det sker, bliver indkomstforhøjelserne kun nominelle. De giver ikke større realindkomst, men som hovedresultat kun højere priser og dårligere konkurrenceevne både på eksportmarkederne og på hjemmemarkederne. Dette er en trussel for beskæftigelsen, og den bør ikke bringes i fare.“

Ja, jeg ville jo ikke bruge det ordvalg, hvis jeg skulle formulere det, men derfor er tankegangen alligevel rigtig, og det harmonerer sådan set med, hvad jeg selv har sagt ved en tidligere lejlighed ved en folketingsdebat efter valget. Man kan ikke i længden tillade sig at have et højere forbrug, end produktionen muliggør, men hvis det drejer sig om at begrænse selve forbruget, kan det gøres på anden måde end derved, at man gennemfører nye, stigende afgifter og forhøjer priserne. Hvis man vil begrænse forbruget gennem forhøjede priser, opnår man blot en omkostningsstigning, som vil gøre det vanskeligere for dansk erhvervsliv at konkurrere på eksportmarkederne, og så kan det sidste blive værre end det første.

Jeg har tidligere på mit partis vegne talt for, at man skulle foretage en ret effektiv forbrugsbegrænsning ved at begrænse den overhåndtagende og usunde reklame. Reklamen tjener i det væsentlige til at lokke folk til at købe noget, de formentlig ellers ikke ville have købt, og ofte noget, som de ikke har råd til at købe, og den tjener meget ofte til, at folk køber noget på fremtidig efterbevilling, altså på afbetaling. Jeg finder, at det er noget, som egentlig ikke burde tolereres, og jeg finder det dobbelt galt, at denne reklame delvis betales af staten og kommunerne derved, at den er en fradragsberettiget driftsudgift. Det, jeg taler for, er altså en form for reklameskat, men den nemmeste måde at gøre det på er, som jeg før har haft lejlighed til at sige, at man f. eks. bestemmer, at reklameudgifter kun må fradrages med 50 pct., så bliver der formentlig noget mindre reklame, der bliver noget mindre forbrug, og staten får en